

leys at kalla handa svikaprofetin Messias.«

»Áh, faðir, hann er eingin svikaprofetur, vit hava sjón fyrri sögn, allar undirgerðirnar: blind fáa sjónina aftur, lami ganga, spítolsk verða gródd, og deyð rísa upp.«

»Miriam, tú ert ein vitug kvinna. Sum faðir tín veit eg, at tú kennir væl sögu okkara, og söga okkara er eisini söga Guðs, tí skuldi tað ikki verið neyðugt fyrri meg at sagt tær, at alt hetta gjørdur profetarnir eisini, og tó var tað eingin av teim um, ið kallaði seg Guðs son. Barn mitt, eg má viðganga, at tú hevur gjørt meg eitt sindur skakkan og óivað Kaifas við; tó lat okkum ikki bliva ill, men tosa út um alt hetta, sum tað somir seg mentaðum fólki. Hvat fekk teg at fara at lurtu? nei, Miriam, um eg fæti teg. Hevur tú gloymt, hvør tú ert, og hvaðani tú ert komin, og hvat heldur tú fœk halda um teg?«

»Faðir, tað er júst hetta, hvør eg eri, ið hevur forðað mær at lurtu eftir Jesu. Í næstan 3 ár havi eg bert hoyrt um Hann, oll vita um Hann, oll tosa um Hann, um hvat Hann hevur gjørt, og hvat Hann hevur lert, og ongantið tordi eg at fara, har hann var, tí eg vildi vera trúgv móti tykkum báðum, eg havi barst og barst við meg sjálva, ongan hevði eg at fara til í neyð míni uttan Guð, men Harrin svaraði mær ikki, tað var fyrri mær, sum bórur mínar ikki komu longur enn til loftið. Tykkum fekk eg meg ikki at tosa við um hetta, tí eg kendi stóðu tykkara. Og so í gjárkvöldið, tað brast alt, og sum eg segði í áðni, eg mátti avstað, og eg upplivdi eina nátt so ræðuliga, so óndá, at hon mest sum stendur fyrri mær sum ein ringur dreymur, og tó veit eg, at so var ikki; áh, tað var, sum doyði eg fleiri ferðir í hesum tímum.«

»Fylgdi tú so við mannamúgvum aftan á Jesu alla náttina? og heilt út á Golgata?«

»Nei, Kaifas, ikki út á Golgata, har orkaði eg ikki at fara; men allar aðrar staðir var eg við. Eg byrjaði úti hjá faðiri, og har sá eg Jesus fyrri fyrstu ferð, so einsamallur stóð Hann millum óndar fingingdar framman fyrri tær, faðir; men tú vart ikki tann faðir, eg kendi og tærði, tann faðir, ið hevði leitt meg inn á vegin til Guð, orsaka, at eg sigi so, men tú vart broyttur, heilt ræðuliga broyttur, tú vart ein fremmandur maður fyrri mær. Og soleiðis eisini seinni við tær, Kaifas, og við øllum teimum nógvum, eg keni.«

»Miriam, tú talar uttan skil, heldur tú, at Kaifas og eg tala við ein svikaprofet á sama hátt sum við teg?«

»Nei, tað veit eg væl; men tit vóru ikki strangir og domandi, tit vóru, tit fyrigeva mær, at eg noyðist at siga, tit vóru óndir — og alt ráðið við tykkum og mannamúgvum. Faðir tosaði um mentað fólki, nei, vit eru uttan mentan og siðmenning, ja, uttan livandi gudsotta. Hvussu varð Jesus ikki viðfari; háðaður, spottaður, sligin, húðflongdur og spýttur á — og at enda eina tornakrúnu og kross sín at bera. Og alt bar hann tolin og tigandi.«

Miriam, Hann hevði á't hetta uppiborið. Hann hevði spottað Guð.«

»Ja, tit siga tað, Kaifas.«

»Rættargongdin var rættvis, Miriam, og deyðadómurin eisini.«

»Nei, Kaifas, nei og aftur nei; rættargongdin var ræðulig við øllum teimum rongu vitnisburðum, tit

tit vildu og skuldu hava Hann dóm an, kosta hvat, ið kosta vildi. Tað var fyrri mær, sum stríddist tit við tykkum sjálvar eisini, sum vildu tit við hesum ónda hatrí doyva nakað í sál tykkara, sum royndi at siga tykkum, at tit vóru á heilt skeivari leið. Eingin so órættvis rættargongd hevur nakrantíð verið og verður ongantið, tí tit dómdu Guðs son.«

»Torir tú, Miriam, torir tú at siga, at vit hava krossfest Guðs son?«

»Ja, Kaifas, tað tori eg.«

»Áh, mitt barn, tað er nokk myrkið og jarðskjálvitið, ið gjørdur teg bangna, og so allar hasar søgurnar, sleigisögurnar, sum siga, at Hann skal rísa upp á triðja degi.«

»Nei, faðir, einki av hesum. Fyri nøkrum og triati árum síðan, eg var stór smágenta, tá tendraðist ein bjørt stjarna, klár og rein stóð hon á himmalhvoivunum, eingin hevði sed slíka stjørnu áður. Og náttin var so merkilig, alt var so stílt, tað var sum sjálv náttúran helt andanum, ein friður lá oman yvir øllum, ein friður, ið ikki var av hesum heimi. Tú minnst tað væl, pápi. Onkur segði, at nú var tann borin í heim, ið skuldi loysa Ísraels fólk úr trældómi Rómverja; men tá svaraði ein gamal maður, at soleiðis fór tann Messias ikki at verða, og rett hevði hann.

Ja, faðir, eg veit, at Jesus er Guðs sonur, eg havi altíð vítað tað í hjarta mínum, men ongantið toraði at verið við tað, tó í nátt ella beinari í morgun fekk eg fulla vissu fyrri tí. Hin tornakrúvaði Jesus kom framvið, har eg stóð, og Hann hugdi at mær. Tað var, sum eg alt liv mitt hevði bíðað bert eftir hesi løtu. Eygu Hansara vóru full av óndaligum kerleika og eisini av sorg. Medan vit hugdu hvørt at øðrum, kom ein angist yvir meg, ein angist so ræðulig, at eg kann ikki greiða frá henni; eg fall á knæ og í hjarta mínum rópti eg um fyrigeving, bønadi og bað um fyrigeving fyrri tað, ið eg var skuld í, og samstundis kom ivin: kundi fyrigeving finnast fyrri meg, og hevði hoyrt kallið og var ikki farin, hevði verið við alla náttina og einki sagt. Kona Pilatusar var nógvur, nógvur ferðir betri enn eg, hon hevði roynt at forða manninum í at doma Jesus; hon, ein heiðin kvinna úr Rómverja ríkinum, medan eg, ein dóttir av Guðs útvalda fólki, eg gjørdi einki, púra einki, vágaði ikki so mikið sum at tosa við mann mín um Jesus. Áh, eg var ússaligasta menniskja her á fold í mínum egnu eygum, hvat so ikki meira í Guðs eygum. Aldri havi eg verið í slíkari neyð. Men vita tit, hvat tá hendi? Jesus legði hondina á hovur mitt og segði: Min frið gevi eg tær! Og mitt deyðsmóða hjarta bleiv stílt, ein friður kom vvir meg, ein friður, sum eingin kann taka frá mær, tí hann er givin mær av Guði.«

»Miriam, Miriam! Áh, Faðir Abrahams, Ísaks og Jákups, hvat havi eg gjørt, at hetta skuldi henda mitt einasta barn?«

»Kæri verfaðir, tað er seint nú, eg haldi, tygum skuldu farið til songar her hjá okkum, kamarið stendur altíð til tygara. Vit kunnu tosa meira um alt hetta í morgin.«

»Takk, Kaifas, eg haldi, eg fari at leggja meg, eg eri so troyttur, og í nátt keni eg einki á mær fyrri fyrstu ferð. Hvat viðvíkur at tosa meira um hetta, so er tað nyttuleyst. Nei, Kaifas, tú skalt ikki fylgja mær.

Góða nátt, kæri versonur, góða nátt, barn mitt.«

»Góða nátt, kæri verfaðir.«

»Góða nátt, kæri faðir.«

Miriam og Kaifas sita leingi og hyggja hvørt at øðrum.

»Lat okkum halda fram, Miriam, hvat fórt tú so aftan á hesa hendringina við Jesu?«

»Í einsemi fór eg, Kaifas, eg kundi ikki fara út á Golgata og ei heludur kundi eg fara heim. Langt, langt uttan fyrri Jerusaleim havi eg gingið, næstan alla tíðina í bøn — mest fyrri tær og faðiri mínum. Elskaði Kaifas, tað ger mær so ílt, at vit standa hvor síni megin, men einaferð kemur tú yvirum.«

»Nei, Miriam, aldri, ongantið á ævi míni! Í øll hesi mongu ár, vit hava livað saman, hava vit verið so lukkulig, elskað hvørt annað so inniliga, og nú skuldi tað enda soleiðis okkara millum!«

»Kaifas, hvat meinar tú? enda?«

»Miriam, tú kanst ikki liva saman við einum manni, ið hevur fingið tin Messias krossfestan.«

»Áh, Kaifas, hvør eri eg, at eg kann doma teg. Eg havi fingið frið við Guð, eg óverdiga og seka, og tað vilt tú eisini fáa, tí fyrri Guði er alt møgulegt.«

»Nei, Miriam, nei, altíð havi eg hatað Jesus, ja, hygg bara forferð at mér, men ongantið havi eg hatað Hann sum nú; eg eri gáður yvir, at eg fekk Hann dómnan.«

»Kaifas, Kaifas, tú veitst ikki, hvat tú sigur!«

»Ju, Miriam, tað veit eg fullvæl, alt kundi eg fyrigivið Jesu, men aldri, at Hann kom innilum teg og meg. Hann hevur tikið frá mær tað dýrabæra, eg átti her á fold.«

»Kaifas, sissa teg! Tú mást taka hosi ræðuliga orðini aftur; tú fært heilt skeivur, ongantið havi eg elskað teg sum nú, og ongantið hevur tú trøngt so til mín, og eg fari ikki frá tær; sessur mín er hjá tær. Hvat havi eg ikki nógv at gera gott aftur. Ein kona hevur stóra ávirkan á mann sín, og her er tað, eg havi svikið so stórliga, og tí eri eg líka sek sum tú og faðir í øllum hesum ræðuliga, ið henti er. Men Kaifas, havi eg fingið fyrigeving, og ta tíð, eg havi eftir, um hon verður stutt eða long, vil eg biðja fyrri tær og faðiri; og vil sum Jákup á sinni stríðast fyrri tykkum og ikki sleppa Guði, fyrr enn Hann signar tykkum.«

»Ver ikki fávitskut, Miriam, tú veitst væl, at Jákup stríddist fyrri sær sjálvum og ikki fyrri øðrum, og tað er nyttuleyst, hvat tú stríðist, tá vit ikki vilja.«

»Vilt tú sum hovudsprestur siga, at tað er nyttuleyst at biðja fyrri øðrum menniskjum?«

»Nei, als ikki; men tað valdað, hvat biðið verður um. Lat okkum gevast við hesum tosinum, og fær tú tær til hvíldar, Miriam, eg noyðist einj orindi til Pilatusar.«

»Orindi so seint á nátt? Og so til Pilatus eisini?«

»Ja, eg fari saman við ovastaprestunum at krevja innsigli á grov Jesusar — og eisini vaktarmenn.«

»Áh, Kaifas, tit eru ikki givnir enn; men tit fátrúna menn, trúgva tit, at eitt rómverkt innsigli forðar Jesu at koma úr grovini.«

»Nei, Miriam, so er ikki; men lærusveinarnir kundu komið og tikið líkið og síðan sagt fólki 'rá, at Hann var risin upp.«

»Slíkt vildu teir aldri gjørt; men Kaifas, sum eg eri glað; ein lítill neisti av vóni fyrri tær er tendraður í hjarta mínum. Eg veit, at Jesus vil

Tá ein hugsar um, hvussu stýrið fyrri Suðuroyar norðara trolarafelag hevur borið seg at við leiðsluni av trolaranum — serliga skiparaspurninginum — kann ein ikki annað enn fáa ta uppfatan, at oddameninir í leiðsluni, hinir triggir, N. J. Thorsteinsson, maskinistur, Cl. Eliassen, missionerur og Georg Thomsen, stjóri, eru eitt sindur við síðuna av tá teir nú saman við A. S. T. F. Thomsen, N. J. Mortensen, A. S. o. e. undirskriva og senda adressu til Føroya landstýri, har teir krevja, at »Leivur Óssursson framvegis verður verandi á Tvøroyri fyrri at avhjálpá arbeiðsloysi.«

Hesir somu triggir leiddu eina aðra fyrirøktu her á Tvøroyri — tað var flaka virki, sum kommunan átti. — Hvussu gekk við hesi fyrirøktu vita vit øll. — Teir vóru heldur ikki menn har at hava virkið gangandi; og so trúgva hesir menn »kanska«, at Føroya landstýri, har skilamenn sita, skal hava ált til teir aftur nú. — Onkur vil eisini meina at ein triðja fyrirøktu undir leiðslu av einum av hesum »profetunum« er við at fara »hinsides«.

»Fyri at avhjálpá arbeiðsloysi« stendur tað so »ironisk« í adressuskrivinum; men hvi hava partafelagini T. F. Thomsen og N. J. Mortensen einki fyrr sýnt vælvild móti »Leivi Óssurssyni« og tikið saltfiskalastirnar til virkjar. — Eg havi frætt, at arbeiðsmannafelagið »Fylking« í fleiri skrivum hevur heitt á trolarafelagið um at fáa skilpáð soleiðis fyrri, at saltfiskurin bleiv virkaður ella pakkaður her; men tað svarið, ið felagið fekk var gjarna, at trolarafelagið harnaði, at viðurskiðini vóru so vánalig á plássinum, at ongín vildi keypa fiskin fyrri landingarpris. — Halda tit ikki, at tit eru nakað seintteinkjandi, tá tit fyrri nú fara at seta kráfram?

Tá ein adressa ella hvat tað nú kann vera, verður send til landsins hægsta myndugleika, so eiga undirskriftinar at vera í lagi; men hetta kann neyvan sigast um t. d. triggjar av adressuunderskriftunum. — Her er talan um triggjar menn; tann eini var til fiskiskap í Norreg, tann næsti til fiskiskap í Grønland og hin triði í Danmark, har hann lærir til »sjúkrasystir«. Tá adressan varð borin runt og undirskrivað.

Tann avmynttrari stjórnarlururin í Suðuroyar norðara trolarafelag, tíðindamaðurin hjá »Íd«, í niðend, sum so vakurt skárdi konufólk á Tvøroyri »calling girls«, ein av teim 8,5 % arnum bar adressuna fram á Føroya lögtingi.

Ví: 91,5 % ni, ið ikki hildu tað vera neyðugt við nakrari adressu, hava ált á landstýri og tað stýrið, ið nú rekur »Leiv Óssursson«, og um tað er gjørligt, so rokna vit við, at teir í felag fara at avhjálpá arbeiðsloysið.

Eín 91,5 % eri.

risa upp, og tá tað hendir, so kunnu tit ikki annað enn trúgva tí, tá tit siggja tað brotna innsiglið; og so verða eisini menninir, ið standa á vardi, vitni um hetta.«

Skunda tær til Pilatusar og fá hetta gjørt, og eina ferð, tá Guðs timi kemur fyrri tær, vilt tú eisini hoyra hesi orð Jesu, sum bera av øllum: Min frið gevi eg tær!«

Uttanlandaferðir

Allir upplýsingar um ferðamøgu-leikar bæði sjó- land- og loftvegis gevast, eins og hotelrúm vissast.

Vit hava hópin programnum, frá flestu ferðamannastovum um summarferðir í allar ættir.

FERÐAMANNASTOVAN.
tlf. 2277